

Що з лози плів колись прапрадід,
Гоготів у печі вогонь.
До останку стоять за правду
Між брехні – золотий покон.
Після втеч – вагота повернень,
Не питаю. З Вольним журюсь,
І сумує упертий ремез,
Чую пташки малої пульс.
Чую дихання татарзілля,
Перегук святих полинів.
Ой, криваве було похмілля
Перелите в гіркі пісні.
Хай віконниці навстіж світу,
Хай стрічає поріг братів.
Бо тобою лишень горіти,
Україно, журу прости.
Бо вона розправляє плечі
І наснажує далі йти.
Понад берегом вільх вервечка
Зацілює в смерть сліди.
Зацілює крихти втоми,
Стяги піднято – бій гряде.
Вичахає старезний комин,
Віддає тепло молоде.
Щоб ще сіявсь вус над вустами
І щасливі були сини.
Ген вільшини раюють славно,
Прапрадід біля них сумний.

* * *

Терну синіють цятки,
Сходить жагою серпень.
Падають стіни й ґрати,
Бо немає повернень.
Бо не зосталось крихот,
Їх голуби зібрали.

Дихай осонням, дихай,
Щастя блищать емалі.
Перепливти Славуту,
Перепливти й воскреснуть.
Де розв'язались пута,
Терну жура старезна.
Не озивайся, слухай,
Любу розмову їхню
Серед мільйонів звуків,
Поміж одчаю й лиха.
Щастя блищать емалі,
Нестор відкриє книгу,
Нитку зіткала пряля,
Терну розмова стихла.

* * *

Чапелька дивна туманами бродить,
Ластиться літеплом ласки вода.
Вербонька красна зітхає навпроти,
Вербонька красна іще молода.
А лепехою лягають позлітки,
Запах густішає, мліють думки.
Хочеться тишу збудити і крикнуть:
Де ж України пречисті вінки?
Де ж України осміяні діти?
Гнізда чужі стережуть і мовчать,
Хай лепехи дух дороги засвітить,
Стане покуттям вселенська печаль.
Грають клейноди на грудях гетьманських,
Правда кривавиться, в безмір тече.
Прядка гуркоче, щоб нитку допрясти,
Гетьман торкається мертвих очей
І затуляє повіки козачі,
Скільки вже страчено й стратиться ще.
Чом же, гетьмане, гойднувся і плачеш?
Чом же здригнулось зрадливо плече?